

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 9

Kapittel fire "Ekspert"

Med årene ble jeg så å si en *anerkjent autoritet* på fagområdet mitt. Regjerin-
ger, halvstatlige organisasjoner og private bedrifter oppsøkte meg. Ved flere
anledninger fløy de meg til Europa på egen regning. Det betydde som regel at
de ville ha meg enten som vitne eller til et intervju.

Bortsett fra utgiftene var jeg glad for å kunne hjelpe dem *pro bono*.

Kommersielle aktører, derimot, betalte meg noen ganger godt for tjenestene
mine! Jeg donerte gjerne honoraret mitt til en ideell organisasjon.

Det var ikke uvanlig at utenlandske myndigheter anerkjente betydningen av ar-
beidet mitt i både offisielle publikasjoner og interne dokumenter.

I mitt personlige arkiv finnes det flere brev som er undertegnet av høytstående
myndighetspersoner, blant annet fra tre av den amerikanske *presidentens kabi-
nettmedlemmer*, *Det ovale kontor* og *direktørene for både FBI og CIA!*

Jeg ble en gang fortalt at jeg var "hovedtemaet" i et møte mellom europeiske
myndighetspersoner og FBI-direktør Freeh da han landet i Tyskland. Han var
tydeligvis fullstendig overrasket. Han hadde aldri hørt om meg. Det var ikke over-
raskende, siden det meste av arbeidet mitt foregikk i Europa.

Min erfaring fra flere fagfelt og flere land, kombinert med min analytiske sans, gjorde at jeg ofte så ting som andre, selv *eksperter på de samme fagfeltene*, ikke så!

En forbløffet ekspert fortalte meg det: *Da du først fortalte meg det, trodde jeg deg ikke. Men du hadde rett! Hvordan visste du det?*

Jeg ble ikke overrasket over disse ordene. Jeg hadde hørt dem mange ganger tidligere.

Arbeidet som "ekspert" har i alle fall gitt meg mange gode minner.

En annen gang snakket en pensjonert agent fra det politiske politiet (*Verfassungsschutz*) som vitnet i en tysk domstol om arbeidet mitt med så stor respekt at jeg ble rørt. Når det kom fra en motstander, betydde det selvsagt mer enn om det hadde kommet fra en fan. Denne anerkjennelsen ble til og med nevnt i pressen.

Et attentatforsøk

Arbeidet mitt var noen ganger farlig!

En gang kom det faktisk en pakkebombe til rommet mitt. Jeg holdt den allerede i hendene. Da merket jeg at noe var merkelig og ringte politiet. En bombeekspert rapporterte at hvis den hadde eksplodert, ville den definitivt ha drept meg!

Dette var ikke det eneste bombeangrepet jeg opplevde, men det var det som var nærmest å ta livet av meg.

Likevel liker jeg å se på et attentatforsøk som et kompliment av det mest oppriktige slaget.

Mitt vitnemål i en terrorrettssak

Spesielt mitt vitnemål i en *terrorrettssak* ble svært minneverdig. Her er historien om min reise til Bückeburg i 1979.

Da flyet mitt ankom en internasjonal flyplass, ble jeg stormet av en gjeng journalister. Jeg hadde på forhånd fått beskjed om *ikke å si noe til pressen*. Jeg bet tenene sammen og sa ikke et eneste ord. Ikke engang mitt sedvanlige "No Comment!".

Pressen fortsatte å plage meg på venterommet. Jeg sa til meg selv at jeg snart skulle slippe unna dem når jeg gikk om bord på flyet.

Men jeg tok feil! Et halvt dusin av dem ble med meg på flyet!

Da flyet landet på neste flyplass, begynte det å rulle nedover rullebanen. Men så stoppet det før det nådde gaten. Alle, inkludert meg, lurte på hva som skjedde. Så gikk det opp for meg: Har dette noe med *meg* å gjøre?

Jeg hørte at døren gikk opp. En flyvertinne kom og ba meg følge etter henne. Jeg ble sendt ned rampen og inn i et ventende kjøretøy. Denne bilen kjørte meg til et avspærret område.

Da jeg ankom, ble jeg kontaktet av tre menn i gateklær. De identifiserte seg som politimenn.

En av dem informerte meg: *Vi tar økte sikkerhetstiltak fordi vi er bekymret for et mulig attentatforsøk mot deg!*

Deretter kjørte vi fire til et ventende militærhelikopter og tok av. Da vi fløy over byen, kunne jeg skimte noen kvinner som solte seg på et tak. Dessverre kunne jeg ikke se om de var toppløse, for vi var for høyt oppe. Jeg fikk i hvert fall en gratis helikoptertur.

Vi landet på en landevei midt ute i ingenmannsland. Fire biler ventet på oss. Én var til oss fire, og de tre andre var ekstra sikkerhet. Så kjørte vi til et hyggelig hotell som lå litt avsides. Disse tre politimennene ble hos meg døgnet rundt.

Middagsmåltidet, vinen og samtalen var veldig hyggelig. En politimann fortalte en vits som virket litt merkelig med tanke på yrket hans.

Det er fire ting en god tysker må gjøre i løpet av livet: Skrive en bok, bygge et hus, bli far til et barn og bli arrestert minst én gang.

Neste morgen kjørte vi til et høysikkerhetsfengsel. Av sikkerhetsgrunner ble rettssaken mot en gruppe terrorister holdt her. Jeg skulle vitne i rettssaken.

Hendelsene i rettssalen var minneverdige, ja, til og med dramatiske.

Dette ble omtalt som *den største nynazistiske terrorrettssaken i tysk etterkrigshistorie*.

Alle vennene mine elsket grafikken. Motstanderlaget hatet den. I stedet for bare å slå det hen som en smakforskjell, insisterte de på å gjøre en stor sak ut av det. Jøss, noen mennesker!

Et fjernsynstårn hadde ved et uhell falt ned under sendingen av et spesielt frastøtende program. Vår nyhetsdekning av denne hendelsen inkluderte en kunstners svært stiliserte skildring av denne katastrofen. Den ble publisert like *før* jeg ble invitert til å delta i dette gameshowet.

Forskjellen mellom ordene "eller" og "gjennom" var helt avgjørende i dette tilfellet. Nemlig *frihet eller revolusjon!* i motsetning til *frihet gjennom revolusjon!* "Aktor" var så opprørt at han truet med å ignorere immuniteten min og få meg arrestert i rettssalen. Han hørtes alvorlig ut.

Denne gangen var jeg bare en *gjestestjerne* med en *kort, men viktig birolle*. Jeg var med andre ord et "forsvarsvitne", ikke en "tiltalt". Likevel måtte regimet of-

fisielt gi meg midlertidig immunitet mot arrestasjon før jeg gikk med på å delta i akkurat dette programmet.

Først holdt "forsvarsadvokaten" en tale der han forklarte hvorfor min immunitet IKKE skulle krenkes.

Deretter holdt den "hovedtiltalt", Michael Kühnen, en tale som gikk i samme retning.

Denne berømte dissidenten og nære kameraten min sto tiltalt sammen med flere andre. Retten innrømmet at han IKKE hadde deltatt i deres "forbrytelser". Men han ble likevel dømt til fire års fengsel! Han ble ansett som den "intellektuelle anstifteren", fordi han delte deres ideologiske overbevisning. Dette var tilstrekkelig til å gjøre ham strafferettslig ansvarlig.

Mens de gjorde dette, forberedte jeg mentalt min egen, nødvendigvis svært korte, tale. Nemlig hva jeg trassig skulle rope rett etter at arrestasjonen min var beordret.

Men så trakk "aktor" seg.

Jeg må gratulere ham med hans skuespillerevner! Han hadde oss virkelig på kroken en stund.

Resten av dagen var i hvert fall ikke noe klima.

Etter rettsmøtet fikk tre venner lov til å besøke meg på hotellrommet mitt.

Vi antok selvfølgelig at rommet var avlyttet. Vi kommuniserte ved å skrive på papirlapper og deretter brenne dem i askebegeret. Mens dette pågikk, baksnakket vi det politiske politiet på en forferdelig måte. Ikke noe personlig. Bare for mikrofonenes skyld. (Da de gikk, så politiet forvirret og skuffet ut).

En av dem som besøkte meg, var min "Ersatz-Mutti" eller "vikarierende mor", Ursula. Hun og ektemannen Kurt spilte en ledende rolle i den nasjonalistiske fangehjelpsorganisasjonen. Den tredje besøkende var en ung fransk aktivist som hadde hjulpet Kühnen under hans eksil i Frankrike. (Flere år senere ble denne franskmannen angrepet og fryktelig lemlestet).

På hjemturen stoppet jeg i Chicago, hvor jeg hadde et skjebnesvangert møte.

Massemediene

Jeg lærte raskt at medienes rykte som inkompetente og partiske var velfortjent.

Til å begynne med forsøkte jeg alltid å gi en fornuftig og korrekt fremstilling av mine synspunkter. Men dette ble alltid ignorert.

Til slutt bestemte jeg meg for alltid å legge inn minst ett besynderlig og blodtørstig sitat. Som den symbolske sexscenen i en film som ikke handler om sex, men som Hollywood insisterer på likevel.

Det ene intervjuet var så forvrengt at jeg ikke ville ha gjenkjent det som mitt, hvis jeg ikke hadde blitt nevnt ved navn.

En kollega fortalte meg at en journalist ringte ham etter publisering av sitt eget intervju for å be om unnskyldning: *Jeg skrev det ikke slik! Redaktøren skrev det helt om!*

En annen reporter, hvis foreldre var venner av familien min, avslo et oppdrag: *Jeg vil ikke skrive det de vil at jeg skal skrive... og de ville ikke trykke det jeg ville skrive!*

En bekjent som jobbet med pressen på et helt ukontroversielt område, forsikret meg om at mediene gjorde mange feil der også.

En reporter fulgte til og med etter min gamle mor! Jeg ringte sjefen hans hjemme: *Hvis adressen til familien min blir publisert i avisen din, skal jeg gjengjelde tjenesten. Jeg skal publisere adressene til journalisten og sjefen hans og sjefens sjef!*

Den resulterende artikkelen var en av de mest ondskapsfulle jeg noensinne har sett. Men den inkluderte IKKE familieadresser.

Mediene refererte selvfølgelig alltid til åpenbart ekstremt fiendtlige og partiske kilder som "pålitelige". Men dette hadde også en fordel. Under en av rettssakene mine mange år senere omtalte en tysk embetsmann den samme kilden som pålitelig. Ikke rart at etterretningen deres var helt feil! Vår antatte fiende var en verdifull, om enn lykkelig uvitende, kanal for falsk informasjon. Gud velsigne dem!

Forestill deg følgende scenario. Du bestemmer deg for å ta et kurs i jødisk historie. Professoren kommer inn i klasserommet. Han har på seg et nazistisk armbind. Han ber deg om å kjøpe *Mein Kampf* som din primære lærebok. Tror du at dette kurset vil være objektivt?

Ærlig talt, det meste av "litteraturen" om Det tredje riket er ikke mindre partisk! Uansett hva du mener, fortjener du fakta! Hvis du ikke finner en "objektiv" bok, kan du lese *åpent* subjektive bøker fra BEGGE sider.

Uansett, den fiendtlig innstilte pressen fremstilte som regel det tiltenkte offeret enten som en latterlig galning eller som en forferdelig trussel. Det siste ga journalisten en større historie. Det var også å foretrekke for oss. Offisielle tyske myndighetspublikasjoner bekreftet dessuten velvillig vår betydning.

Vårt "mediekit" inneholdt senere fysiske eksemplarer av alle våre ti tabloidavis-er samt et hefte. Heftet hadde tittelen *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fight Goes One!* og inneholdt omfattende sitater fra mainstream media, NSDAP/AOs kronologi og ulike artikler. Noen ganger la vi til og med ved en videokassett. Selv den lateste reporter kunne hente ut nok informasjon til å skrive en underholdende artikkel. (Vi hadde også en tyskspråklig utgave).

Allerede tidlig og midt på 1970-tallet begynte vi å få mediedekning. Denne tidlige dekningen inkluderte en forsideartikkel i lokalavisen i Lincoln og en artikkel i søndagsbilaget til *Omaha World-Herald*. Min venn George, en gammel Rockwell-aktivist, deltok i sistnevnte.

Da FBI spurte George om han kjente meg, sa han nei, men han ville gjerne møte meg! FBI satte oss i kontakt med hverandre. Vi ble venner. Han introduserte meg for mange verdifulle kontakter!

Mange av utenlandsreisene mine ble finansiert av regjeringer, regjeringstilknyttede medier og privateide medier. Noen ganger ga de meg bare en bunke med 100-dollarsedler. Det var litt som profesjonell wrestling. Fiendtligheten var bare en del av showet.

Jeg ønsker ikke å antyde at de var enige i mine synspunkter. Tvert imot! Men forretninger er forretninger. Mediene er prostituerte. De vil ha en god historie. En god historie betyr profitt. De ville solgt ut Jesus for tretti sølvpenge ... og deretter signert en bok- og filmavtale med Judas.

Nesten enda mer patetisk var journalistene som åpenbart var oppriktige i sin motvilje og sitt ønske om å skade oss. De ble like lett lurt, men uten at de tjente på det eller skadet oss. Snarere tvert imot: Deres åpenbart oppriktige fiendtlighet gjorde dem mer troverdige som kilde til falsk informasjon.

Noen av intervjuene var spesielt morsomme.

Mitt intervju med Ran Rather på CBS i 1979 (*Sixty Minutes*)

Hans første spørsmål lød slik: *Du har blitt kalt en rik gudfar som forsyner den nynazistiske undergrunnen i Tyskland med propagandamateriale, penger og våpen. Stemmer dette?*

Ansiktsuttrykket hans var alvorlig. Jeg måtte kjempe for ikke å le. (Jeg husker ikke om dette spørsmålet ble brukt i sendingen eller ikke).

Da dette intervjuet ble sendt i januar 1979, inkluderte det et nærbilde av postboks 6414 i Lincoln Nebraska. Resultatet var sekker med post hver dag i flere uker. Over 90 % av posten besto av enkle forespørsler om informasjon. Resten var likt fordelt mellom fanpost og hatpost ... Da dette intervjuet ble sendt på nytt i juli 1979, fikk vi enda mer post enn første gang.

Mitt ABC Primetime-intervju med Chris Wallace i 1992

En del av intervjuet foregikk slik:

Wallace: *Hvis Hitler var en så stor mann, hvorfor tapte han da krigen?*

Lauck: *For det første var han i stort mindretall. For det andre ble han forrådt. For det tredje var han for human.*

Wallace: *Var Hitler for human?*

Lauck: *Ja.*

Wallace: *La meg forstå dette rett, du sier at Hitler var FOR HUMAN?*

Lauck: *Ja, Adolf Hitler var den største mannen som noensinne har levd. Men han var for human. Den feilen vil vi ikke gjøre igjen.*

Simon Wiesenthal-senteret siterte senere den siste delen. Den var trykt på utsiden av en konvolutt til en innsamlingsaksjon.

Wahrheit macht frei! (Sannheten gjør fri!)

I denne svenske dokumentarfilmen fikk jeg en fremtredende plass. Det var nesten som en betalt reklame. Den illevarslende musikken som ble brukt i lydsporet, var morsom. Den minnet om en gangsterfilm eller til og med en skrekkfilm. Filmen ble senere sendt i et dusin land.

Bakerst i boken finner du mange flere omfattende sitater fra trykte medier.

* * * * *

De samme regjeringene som var forbløffet over *ytringsfriheten*, forsøkte likevel å bruke den til sin egen fordel. Ikke i øst, selvfølgelig, men i vest. Mot oss!

Antakelig håpet de å presse vestlige regjeringer til å "slå ned" på oss. Hvis dette var hensikten, har de mislyktes totalt.

Faktisk skjøt de seg selv i foten!

Historiene de lekket til mediene, resulterte ofte i betydelig publisitet. Denne gratisreklamen var gull verdt. Det spilte ingen rolle om mediene var *villige* eller *uvitende medspillere*. Jeg har flere utklippsbøker som bugner av avisutklipp.

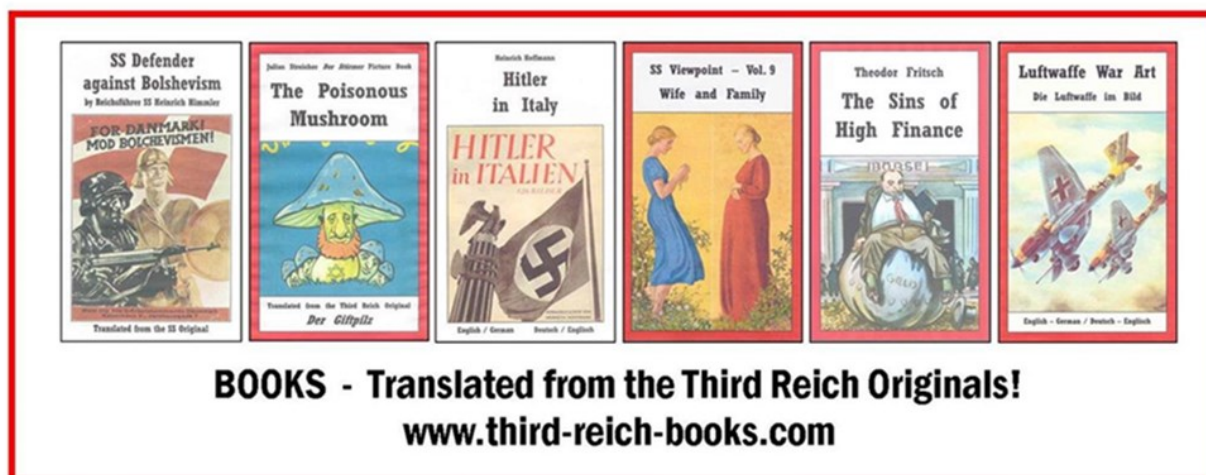
En av mine favoritter er intervjuet mitt i den britiske utgaven av *Reader's Digest*, som hadde tittelen: *Evil Genius of Germany's Neo-Nazis!* Jeg var svært underholdt. Men jeg følte meg også smigret.

Merkelig nok siterte et annet magasin, *Der Spiegel*, ordføreren i byen min som beskrev meg som en "mønsterborger".

Hvilken versjon er riktig: Ondskapsfullt geni eller mønsterborger?

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info